

L'espera de RAE

Açò és una història amb molta fantasia i aventures. En l'any 2024 hi havia 2 germanes. Una d'elles es deia Anna. Anna era molt emotiva i tenia dues cues molt llargues. En canvi, Ada era tranquil·la i bromista i tenia el monyo curt. Se n'anaven a dormir a casa de Roc. Roc era valent, amb el monyo llarg i era fill únic.

- Riing! – va sonar el timbre.
- Hola – va dir Anna.

Varen jugar, varen sopar i quan anaven a dormir varen escoltar un soroll.

- Qué ha sigut això? – va dir Roc.
- No ho sé – va dir Anna tremolant.

Els tres varen pujar... i estava tot desordenat!

- Quina por! – va dir Anna. Alguna cosa va interrompre aquell silenci.
- Ajuda! Aaaaaaah! – varen dir els tres, encengueren la llum i varen vore un quadre que parlava:
- Hola. Em dic Fraiti. Ha passat algú, no l'he aconseguit vore. En Tolfor trobareu al responsable de tot açò. Trobeu la porta – i va desaparèixer.
- No! Espera! – va dir Roc.
- Xics... – va dir l'Anna.
- Uaaaauuu – va dir l'Ada.
- Però qué passa? – va dir Roc.
- Mira – es va fixar en l'armari. Dins, hi havia un món ple de fantasia. De sobte algú els va espentar a dins de l'armari.
- Aaaaaaah – exclamaren. Varen caure i es trobaren a un donyet.
- Hola em dic Tiqui i vosaltres?
- Nosaltres som Roc, Ada i Anna.
- Benvinguts i benvingudes a Tolfor. És un món ple de fantasia i de perills. Per a fer-lis front, us donaré unes armes. Per a tu Roc, arc i fletxes que persegueixen a qui tu vols.
- Guai – va dir Roc.
- Per a tu Ada, una brúixola que t'assenyala el que vols trobar.
- Mola – va dir Ada.
- I per a tu Anna, un bastó que s'estira.
- De veritat? – A l'Anna no li agradava res l'arma que li havia donat. El va estirar i...

- Aaaaaaaaau – va dir Tiqui.
- Ai perdó...però mola – va dir Anna.

Tiqui lis va contar que el qui estava causant tot el descontrol que havien vist a casa es deia Crac.

- Aquest és un monstre amb tentacles i un gran ull al mig – va dir Tiqui. Solament es pot derrotar amb una espasa que s'anomena l'espasa de Rae.
- Què és l'espasa de Rae? – va preguntar Ada.
- És una espasa màgica que existeix al món de Tolfor.
- Marxem ja? – va dir Anna ansiosa.

I així van fer. Ada va mirar la brúixola que li havia donat el donyet. Tots quatre se'n anaren a buscar l'espasa de Rae per poder enfrontar-se a Crac. De sobte varen veure una aranya enorme. Sense vacil·lar en Roc li va llençar una fletxa, que es clavà en l'aranya, però aquesta va continuar viva. L'Anna va estirar el bastó i colpejà a l'aràcnid, però tampoc va aconseguir derrotar-la.

- Tinc una idea – va dir Tiqui.
- Quina? – volgué saber Anna.
- Correuuuuuuuu – cridà Tiqui al vore que l'aranya s'apropava.



Començaren a córrer i aconseguiren escapar. Ada tornà a mirar la brúixola i li preguntà de nou on es trobava l'espasa de Rae. I aquesta de seguida li indicà la direcció cap a on havien d'anar i marxaren cap allà. Passaren dies i dies i al final després d'escalar una muntanya, trobaren la cova on es trobava l'espasa de Rae. A l'entrada Tiqui digué que s'esperava a que entraren per cobrir-los. S'endinsaren per la cova i escoltaren una veu greu que digué:

- Qui està ací?
- Som Ada, Anna i Roc – digueren els amics
- Passeu – respongué la veu.

Quan s'endinsaren més, trobaren un polp de 4 metres d'alçada amb un ull gegant al mig de la cara. No varen fer falta presentacions. Sabien que es trobaven davant de Crac.

- Qué voleu? – va dir Crac.
- Volem l'espasa de Rae – respongué Ada.
- Ha ha ha – rigué Crac. I per a qué la voleu? – preguntà.
- Per a derrotar-te – va dir Anna sense pensar-ho molt.
- Qui vos envia? – s'interessà Crac.
- Tiqui – respongué Roc.
- Així que Tiqui, eh? – digué Crac. Som enemics jurats. Va assassinar a la meua família i sembla que ara vol acabar amb mi- lamentà Crac.
- I, aleshores, per què vol acabar amb tu? – preguntà Ada.
- Perquè sóc un polp i Tiqui odia als polps – digué amb fermesa Crac. Amb l'espasa de Rae pot apoderar-se de Tolfor.

Tiqui estava escoltant tot. I sense que ningú s'hi adonara va agafar l'espasa de Rae i se n'anà! Crac s'adonà i anà a per ell. Els tres es quedarem bocabadats i plantats a la cova.

- No ens anem a quedar de braços creuats. Per a alguna cosa tenim armes – va dir Roc.
- Ja ho tinc. Podríem fer-li una trampa a Tiqui – respongué Anna. I així van fer.

Mentrestant, més enllà de la cova...

- Ja te tinc Crac, no tens escapatòria – digué Tiqui.
- O sí! - van dir els tres amics que aparegueren de sobte per darrere de Tiqui.

Li furtaren l'espasa a Tiqui i li la clavaren al pit. De repent, es despertaren i tots tres es trobaven al llit. Era un somni o havia passat de veritat?

